

og, som det forekommer mig, paa en ret heldig Maade, idet jeg gaar ud fra, at de 10-aarige Vurderingsperioder ville være fuldt ud betryggende saavel for Stat og Kommune som for dem, der skulle svare Skatten. Sagen er nemlig den, at skulde der i Mellemtiden mellem to Vurderinger f. Eks. ved Udstykning eller lignende eller ved meget stærke Værdiforskydninger fremkomme Forhold, som gøre det nødvendigt, at der foretages Omvurderinger, vil der intet være i Vejen for, at saadanne Omvurderinger kunne foretages enkeltvis, og det vil sikkert vise sig at blive fyldestgørende og betryggende saavel for det offentlige som for de private.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, som det ærede Medlem har stillet til § 3, skal jeg kun sige, at denne Tanke om en Skat paa Værdistigning tiltaler mig ikke saa lidt. Det er en meget god Tanke, men den er ikke vokset paa Socialdemokratiets Ager, paa ingen mulig Maade! Det er en Tanke, som har sit Udspring fra den Retning, som vi kalde Georgeismen, og jeg vil tilføje, at det var det ærede Medlem for Lemvig (Sandbæk) og mig, der første Gang rejste denne Tanke i Skattekommissionen. Den Gang tav det ærede Medlems Partifælle, som var Medlem af Skattekommissionen, stille til det, han tog ikke Del i Forhandlingerne om dette Spørgsmaal, først senere optog han Tanken og stillede det Ændringsforslag, hvoraf det foreliggende har sit Udspring, som et Programforslag. Hans Forslag gik, saa vidt jeg erindrer, den Gang kun ud paa at tilføre Kommunen Skatten. Nu ser jeg, at det ærede Medlem har stillet Forslag om, at Skatten skal deles mellem Kommune og Stat. Som sagt, Tanken tiltaler mig, men det forekommer mig, at Skattelovene ikke ere det rigtige Sted at løse dette Spørgsmaal paa. Jeg tror, at denne Tanke i sig selv er saa stor og omfattende, at det ikke lader sig gøre at løse den uden paa en særlig Lov. Jeg erkender, at Tanken er berettiget, og det vilde have været en Fordel for Staten, hvis vi allerede for mange Aar siden havde haft en saadan Beskatning gennemført, navnlig efter den Udvikling, hele vort Jernbanevæsen har taget. Jeg er ikke i Tvivl om, at hvis det offentlige havde faaet Lejlighed til at indkassere de uhyre Værdistigninger, som ere foregaaede langs vore Jernbaner, vilde vi nu kunne have arbejdet med et Jernbanebudget, som ikke gav Underskud, men endog gav et betydeligt Plus. Men, som sagt, jeg tror, at dette

Spørgsmaal ikke lader sig løse paa de foreliggende Forslag. Da jeg imidlertid antager, at Tanken har Fremtidsbetingelser, vil der jo være Mulighed for, at vi komme til at optage den paa en særlig Lov. Personlig skal jeg aldeles ikke have noget imod at samarbejde med det ærede Medlem hen imod dette Maal, naar den betimelige Tid er der. Personlig staar det for min Tanke, at man ved en saadan Lov kunde søge Erstatning for en eventuel Nedgang ved en Revision af Toldloven. Men det skal jeg ikke komme ind paa.

Jeg skal til sidst om denne Ændring kun nævne, at det fremmer jo ikke den saglige Forhandling, at man stiller et saadant Ændringsforslag op, som er et rent Programforslag og ikke er udarbejdet i sine Enkeltheder, som det vilde være nødvendigt at udarbejde det, hvis det skulde praktiseres i det virkelige Liv. Man maatte bygge et saadant Skatteforslag paa noget virkeligt og bestemt, saa at man kunde sige, hvordan Lovforslaget skulde praktiseres, og kunde faa Oversigt over, hvilke finansielle Virkninger et saadant Forslag vilde have. Det er der ikke noget Menneske, der kan have i dette Øjeblik.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 6 skal jeg kun sige, at hvorvidt der skal optages flere eller færre af den Slags Byer, som det ærede Medlem nævnte, er en ren Skønssag. Skulde man tage flere Byer med, kunde der fra mange Sider opstilles Krav om, at denne eller hin By, som havde et købstadlignende Præg, skulde medoptages, og saa kunde vi komme ud i lange og endeløse Forhandlinger, hvor lokale Interesser gjorde sig stærkt gældende. Jeg vil derfor anbefale, at vi blive staaende ved Lovforslagets Bestemmelser i saa Henseende.

De øvrige Ændringsforslag angaa alle en Udvidelse af Valgretten. Jeg har allerede tidligere tilstrækkelig betonet, at jeg ikke anser Skattelovene for Forslag, man skal benytte til at gennemføre Valgretsudvidelser, det tror jeg ikke lader sig gøre, og det vilde være det samme som at forhindre en Gennemførelse af Skattereformen. Enten man tænker paa de enkelte Omraader, hvor Skatteloven og Valglovene komme til at berøre hinanden, eller man tænker paa en Udvidelse af Valgretten i Almindelighed, tror jeg, det maa være de paagældende Love, som angaa Valgretten, der rettelig bør revideres, hvis man skal komme til et Resultat. Jeg tror ikke, at det lader sig gøre at reformere Valglovene paa de foreliggende Skattelovforslag.